ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T. E.** , naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, zastoupen advokátem Mgr. Danielem Muchou, se sídlem U Soudu 363/10, Liberec 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje,** odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily, Vysoká 225, Semily, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2011 čj. CPUL-8049/ČJ-2010-0462KP-SV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 10. 5. 2011, č. j. 59 A 25/2011-21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného zástupce žalobce, advokáta Mgr. Daniela Muchy, **se určuje** částkou 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 10. 5. 2011, č. j. 59 A 25/2011 - 21, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl podle § 125 odst. 2

písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení doby trvání zajištění žalobce nad dobu, která byla stanovena rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Liberec, detašovaného pracoviště Semily, ze dne 10. 10. 2010 čj. CPUL-8049/ČJ-2010-0462KP-SV, o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění se podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje o 90 dnů. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 9. 10. 2010 kontrolován cizineckou policií. Nepředložil doklad totožnosti a uvedl jako své jméno jméno jiného mongolského občana. Po ověření totožnosti bylo zjištěno, že žalobce je osobou zařazenou do evidence nežádoucích osob a dne 12. 7. 2009 bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že žalobce se od 27. 7. 2009 zdržoval na území České republiky neoprávněně, nesplnil povinnost prokázat svoji totožnost a proto bylo dne 25. 10. 2010 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 5 let. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Z okolností případu žalovaný vyvodil nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; vzhledem k tomu, že nesplňuje podmínky pro pobyt na území České republiky a opakovaně porušil její právní předpisy, existuje nebezpečí opakování tohoto jednání. Během zajištění byly učiněny kroky k vydání náhradního cestovního dokladu, žalobce však dne 6. 4. 2011, kdy byl eskortován na zastupitelský úřad Mongolska, odmítl podat žádost o vydání náhradního cestovního dokladu, který by ho opravňoval k návratu do Mongolska. Žalovaný usoudil, že pokud by žalobce byl propuštěn, jednal by stejně jako v předešlých případech, pokračoval by v nelegálním pobytu na území České republiky, popř. by chtěl zatajit svoji skutečnou identitu. Proto žalovaný považoval za nutné, aby žalobce zůstal zajištěn a byla provedena realizace vyhoštění do jeho domovské země. Výkon správního vyhoštění se nepodařilo realizovat po dobu, po kterou byl žalobce zajištěn, neboť zmařil výkon správního vyhoštění tím, že odmítl podat žádost o vydání cestovního dokladu. Žalovaný proto rozhodl o prodloužení doby zajištění s tím, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že není řádně odůvodněno v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neobsahuje všechny náležitosti a z odůvodnění není patrné, že by se dopustil porušení zákona. Považoval proto rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítl porušení § 125 zákona o pobytu cizinců, neboť byl zajištěn dne 10. 10. 2010, tedy před účinností novely zákona o pobytu cizinců, a nelze tedy prodloužit pobyt v zařízení pro zajištění cizinců a jeho osobní svoboda nesmí být omezena. Žalobce navrhl zrušení napadeného správního rozhodnutí.

Krajský soud se podrobně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že u tohoto rozhodnutí lze rozlišit záhlaví, výrok, odůvodnění a poučení, z rozhodnutí lze seznat, kdo byl účastníkem řízení, jaký správní orgán ve věci rozhodoval, výrok rozhodnutí je srozumitelný a zřetelně z něj plyne, jak bylo ve věci rozhodnuto. Výrok je odůvodněn a rovněž odůvodnění není nesrozumitelné. Krajský soud uzavřel, že námitka žalobce, že rozhodnutí neobsahuje všechny náležitosti, není důvodná. Dále se krajský zabýval námitkou, že správní rozhodnutí není řádně odůvodněno a dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná. Z odůvodnění je totiž patrno, které skutečnosti považoval žalovaný za rozhodné, na základě jakých podkladů bylo napadené rozhodnutí vydáno a jakými úvahami byl žalovaný veden při výkladu

aplikovaného právního předpisu. I námitku, že v odůvodnění není uvedeno, jakého porušení zákona se žalobce dopustil, shledal krajský soud nedůvodnou.

K poslednímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítl, že, jelikož byl zajištěn dne 10. 10. 2010, tedy před účinností novely zákona o pobytu cizinců, je napadené rozhodnutí nezákonné, krajský soud uvedl, že § 125 zákona o pobytu cizinců přinesl po 1. 1. 2011 zákonem č. 427/2010 Sb. významnou změnu – možnost prodloužit dobu zajištění nad původní dobu 180 dnů, maximálně však na dobu 545 dnů v případech, které zákon vymezil. Krajský soud námitku posoudil podle čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., podle něhož podmínky trvání zajištění cizince, o kterém bylo rozhodnuto podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Krajský soud dovodil, že při rozhodování o zajištění a jeho trvání postupuje správní orgán podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době v době jeho rozhodování, což znamená, že musí zohlednit změny, které v podmínkách pro zajištění cizince nastaly po 1. 1. 2011. Krajský soud má za to, že mezi podmínky zajištění je nutno řadit i dobu zajištění. Vyplývá to i z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., v níž se k přechodným ustanovením čl. II uvádí, že podmínky trvání zajištění budou posuzovány podle nové právní úpravy s tím, že nová právní úprava se použije i pro stanovení maximální doby zajištění. Krajský soud uvedl, že z novelizovaného § 124 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že institut zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zůstal zachován, neodpadl tedy zákonný důvod, pro který byl žalobce zajištěn. Žalovaný nepochybil, pokud podle § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců rozhodl o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů, za podmínky dodržení § 125 odst. 3 tohoto zákona.

V kasační stížnosti, která byla doplněna ustanoveným zástupcem, stěžovatel namítá, že krajský soud měl napadené správní rozhodnutí zrušit; jestliže tak neučinil, nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s.ř.s.]. Stěžovatel dále namítá vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tyto stížní body jsou odůvodněny pouze citací zákonného textu.

Dále stěžovatel namítá, že došlo k porušení zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu.

Další námitkou stěžovatele je, že byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný si neopatřil řádné podklady pro vydání rozhodnutí, a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatele nepřesvědčilo o tom, že správní orgán vzal v úvahu všechny skutečnosti vztahující se k jeho případu a žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy, nehodnotil je ve vzájemné souvislosti.

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v chybné aplikaci § 125 zákona o pobytu cizinců, protože byl zajištěn dne 10. 10. 2010 před účinností novely tohoto zákona. Podle názoru stěžovatele nelze prodloužit pobyt v zařízení pro zajištění cizinců a jeho osobní svoboda nesmí být omezována. Pokud byl stěžovatel zajištěn podle zákona ve znění účinném do 31. 12. 2010, není možno podmínky trvání zajištění včetně doby zajištění posuzovat podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném po 1. 1. 2011.

Správní orgán tedy pochybil, pokud rozhodl o prodloužení doby zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění o 90 dnů a krajský soud měl toto rozhodnutí zrušit jako nezákonné.

Stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl Nejvyšším správním soudem zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel byl dne 23. 6. 2011 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců a následně vyhoštěn z území České republiky leteckou cestou do země původu.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, když neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, posoudil kasační stížnost takto:

V rámci řízení o kasační stížnosti nelze přezkoumávat ty stížní body, které jsou opřeny pouze o citaci textu zákona, aniž by bylo konkrétně uvedeno, v čem (v jakých skutkových nebo právních důvodech) je spatřována nezákonnost rozsudku krajského soudu.

Námitku, že žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout o prodloužení zadržení o 90 dnů, stěžovatel uplatnil i v řízení před krajským soudem, který se jí podrobně zabýval a dospěl k závěru, že není důvodná. Podstata tkví ve výkladu čl. II bod 5 (přechodná ustanovení) zákona č. 427/2010 Sb.: *Podmínky trvání zajištění cizince, o kterém bylo rozhodnuto podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí tohoto zákona, se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s výkladem tohoto ustanovení provedeným krajským soudem a podporovaným též důvodovou zprávou k vládnímu návrhu zákona č. 427/2010 Sb. Možno k tomu dodat, že slova „podmínky trvání“ lze vyložit tak, že v sobě zahrnují jak složku obsahovou (důvody zajištění cizince), tak složku časovou (dobu trvání zajištění cizince).

Podle § 125 odst. 1 novelizovaného zákona o pobytu cizinců doba zajištěni nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Podle odst. 2 písm. a) tohoto ustanovení policie je oprávněna prodlužovat tuto dobu trvání zajištění za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění. Podle odstavce 3 téhož ustanovení doba trvání zajištění nesmí překročit v souhrnu 545 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

V projednávané věci stěžovatel v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění tím, že odmítl požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který by ho opravňoval k návratu do domovské země, jak již bylo shora uvedeno. Zákonné podmínky pro prodloužení trvání jeho zajištění o 90 dnů byly proto splněny, protože byla splněna i podmínka, že v době prodloužení zajištění stěžovatele je uskutečnitelné jeho vyhoštění. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a krajský soud v souladu se zákonem žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Nerozhodoval již o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady, které by přesáhly jeho běžnou úřední činnost.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce, advokát Mgr. Daniel Mucha, jehož náklady hradí stát. Nejvyšší správní soud přiznal tomuto zástupci, ve shodě s jeho návrhem, odměnu za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty a proto se připočítává částka 480 Kč. Nejvyšší správní soud tedy ze svého účtu uhradí ustanovenému zástupci částku celkem 2880 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu